

MAANDBLAD VAN

Oud-Utrecht

VERENIGING TOT BEOEFENING EN TOT VERSPREIDING VAN DE KENNIS
DER GESCHIEDENIS VAN DE STAD EN DE PROVINCIE UTRECHT

Redactie: H. de Jong, Aurorastraat 26, Utrecht

*Administratie: Mr. N. B. ten Bokkel Huinink, secr. der vereniging, Lessinglaan 9,
Utrecht. Gironummer penningmeester: 575520 ten name van „Oud-Utrecht”*

DETTIGSTE JAARGANG / NUMMER 10 / OKTOBER 1957

EXCURSIE NAAR TWEE OUDE HUIZEN

Het bestuur van de vereniging Oud-Utrecht nodigt de leden uit tot deelneming aan een excursie naar twee oude huizen in Utrecht. Het betreft hier het Lekdijkshuis, Keistraat 9, waarin vergaderzaal en secretarie van het hoogheemraadschap De Lekdijk Bovendams zijn gevestigd, en de woning van prof. dr. J. F. Nuboer, Kromme Nieuwe Gracht 43.

Deze excursie is vastgesteld op zaterdag 2 november. Deelnemers worden verzocht om 14 uur bijeen te komen aan het adres Keistraat 9. Ten gerieve van het hoogheemraadschap en van prof. Nuboer moet het aantal deelnemers gelimiteerd worden. Voor bijzonderheden over het Lekdijkshuis zij verwezen naar dit maandblad van januari en maart 1956. Daarin heeft de heer W. Stooker de bouwgeschiedenis en het wedervaren van dit pand beschreven. Zo mogelijk zal de heer Stooker aanwezig zijn om de excursisten nader voor te lichten.

Over het huis aan de Kromme Nieuwe Gracht zijn minder voor de hand liggende gegevens aanwezig. Zeker zal het de deelnemers aan de excursie tot voldoening stemmen dit fraaie Utrechtse grachtenhuis, dat aan de buitenkant zozeer de aandacht trekt, van binnen te mogen zien.

Kaarten voor deze excursie zijn tot 26 oktober verkrijgbaar bij de Nederlandsche Handel Maatschappij, Janskerkhof 12, Utrecht.

Namens het bestuur,

Ir. J. D. M. BARDET, voorzitter

Mr. N. B. TEN BOKKEL HUININK, secretaris.

REGISTER JAARBOEKJES

Voor de laatste keer wordt de aandacht gevestigd op de uitgave van registers op de jaarboekjes van Oud-Utrecht over de jaren 1924 tot en met 1953. Deze registers bevatten: een klapper op de auteursnamen met bijvoeging van de door deze auteurs geschreven artikelen; een register op alle in de artikelen voorkomende (meer dan vierduizend) persoonsnamen; een register op de onderwerpen, niet alleen voor zover daaraan een geheel artikel gewijd is, maar ook wanneer zij incidenteel worden genoemd.

Vermoedelijk zal dit register tegelijk uitkomen met het jaarboek 1957. Het register stemt in formaat met de jaarboekjes overeen; het bevat ruim 200 bladzijden.

Bij intekening tot 1 november gelden als prijzen: leden *f* 3,— ingenaaid; *f* 5,— gebonden; niet-leden *f* 7,50 ingenaaid; *f* 9,50 gebonden. Na 1 november worden deze prijzen verhoogd tot respectievelijk *f* 5,—, *f* 7,—, *f* 9,—, *f* 11,—.

NOG EENMAAL: AMERSFOORT OF RHENEN?

Als reactie op mijn tweede artikeltje over deze vraag, mocht ik twee brieven ontvangen. De eerste is van de hand van prof. mr. W. van Iterson. Deze deelt mij mede, dat hij verscheidene jaren te Rhenen heeft gewoond. Daardoor, doch ook door de speciale richting van zijn studie, kent hij het landschap om Rhenen volkomen. Prof. Van Iterson promoveerde in 1932 op een proefschrift, getiteld: De historische ontwikkeling van de rechten op de grond in de provincie Utrecht. En thans werkt hij aan een boek, dat handelt over de geschiedenis van Rhenen, in verband waarmede hij alle oude platen onder ogen heeft gehad, welke er van Rhenen bestaan.

Zijn oordeel luidt: „De door u op pagina 52 van genoemd maandblad gereproduceerde ets van Seghers stelt ongetwijfeld Amersfoort voor. Het beeld van Rhenen, uit het zuiden gezien, is heel anders: het oude stadje is tegen een steile helling opgebouwd. Ook de plaatsing der molens te Rhenen is geheel anders. Bovendien is de afstand tussen de twee kerktorens veel te groot voor Rhenen. . . . Het is duidelijk te zien, dat Seghers de toren van Amersfoort heeft uitgebeeld. De onderbouw (beneden de lantaarn) wijkt vrij sterk af van de onderbouw te Rhenen. . . . M.i. bestaat er niet de minste twijfel. *Dit beeld kan onmogelijk Rhenen zijn !!!* Aldus prof. Van Iterson.

De tweede brief is van de heer T. Voerman te 's Gravenhage. Deze deelt mij mede: „Ook zonder de reproductie van een hedendaags gezicht op Amersfoort zou ik de ets van Seghers onmiddellijk als Amersfoort hebben geïdentificeerd. Ik heb een behoorlijk geheu-

gen voor alles wat afgebeeld is en bezit een uitgebreide verzameling „Topografie Nederland in de 19e eeuw”. Het is u natuurlijk bekend, dat het uiterlijk van de meeste Nederlandse plaatsen tot 1830 niet veel verschilde van de 17e en 18e eeuw. Nu heb ik van Amersfoort wel geen prentje van hetzelfde punt genomen, doch dat is voor wie de gebouwen, in dit geval O.L. Vrouwetoren en St. Joriskerk kent, geen beletsel . . . . *Gaarne betuig ik mijn adhaesie met uw poging* een ruiterlijke erkenning te verkrijgen en ik ben blij, dat mensen van erkend gezag als de heren Van Randwijck en Bosch van Rosenthal u hierin steunen.”

Ik moge dit artikel besluiten met de mededeling, dat ik vòòr 25 jaar dit probleem opwierp en sedert niemand heb ontmoet, die de foutieve benaming verdedigde.

Het woord is thans aan de directeur van 's Rijks Prentenkabinet.

S. W. MELCHIOR

KLEINE MEDEDELINGEN

RIJNENBURGH.

In de eerste helft van september van dit jaar zijn de brede grachten, waarbinnen het kasteel Rijnburgh ten zuiden van de Nedereindse weg 2500 m ten westen van Jutphaas heeft gelegen, met vrijgekomen grond uit de nieuwbouw te Hoograven dichtgegooid en zijn de laatste resten waardoor de plaats van dit belangrijke kasteel nog duidelijk kon worden aangewezen, geheel verdwenen. Nadere gegevens over dit kasteel zijn te vinden in het Kastelenboek van Utrecht en in het boekje Het kerspel Jutphaas, geschreven door mgr. A. E. Rientjes uitgebreid en heruitgegeven in 1947.

HAD KOCKENGEN INDERDAAD EEN GALGENVELD?

De Dorpsstem van 27 september 1957 meldt: Op 20 september 1957 is door een ambtenaar van de Provinciale Waterstaat bij het aanleggen van de nieuwe provinciale weg een belangrijke vondst op grondgebied van de gemeente Kockengen gedaan, namelijk een gedeelte van een mensenschedel in de nabijheid van het vroegere Galgenveld.

Onderzocht wordt momenteel of deze vondst inderdaad verband houdt met het Galgenveld dat in vroeger eeuwen alhier heeft bestaan. Het was namelijk in oude tijden, toen het plaatselijk bestuur en de rechtspraak in één hand was, dat misdadigers werden opgehangen aan een galg. De plaats waar deze galg of galgen stonden noemde men het galgenveld. Wanneer na onderzoek zou blijken dat de vondst verband houdt met het vroegere Galgenveld, kan inderdaad van een belangrijke vondst gesproken worden, omdat hierdoor vast zal komen te staan wat door geslacht op geslacht reeds is bewaard gebleven, dat in Kockengen vroeger werkelijk een Galgenveld heeft bestaan.

In overleg met de Rijksdienst voor Oudheidkundig Bodemonderzoek en de Provinciale Waterstaat is goedgevonden dat deze schedel na conservering in het gemeentehuis van Kockengen zal worden opgeborgen ter gedachtenis van deze vondst en het levendig houden van het bestaan van het vroegere galgenveld. Het voornemen bestaat bij de plaats waar het galgenveld geweest is een ken-teken aan te brengen teneinde voor het nageslacht een en ander levendig te houden.

DOORNBURGH NU KLOOSTER

In de hoge, prachtige beschilderde zalen van het eeuwenoude landgoed Doornburgh aan de Vecht is géén museum meer gevestigd. Het wordt een klooster. En het grote koetshuis en de garage worden thans hoger opgetrokken om hierin het onderwijsinstituut „Maria Immaculata” onder te brengen. Aldus het Nieuw Utr. Dagblad van 4 september 1957, waar wij verder lezen: Door deze vestiging is een van de laatste buitenplaatsen aan de Vecht, die nog door particulieren bewoond werden (al was er dan ook een museum van gemaakt), door een instelling betrokken. De vorige eigenaar, de heer J. P. van Voorst van Beest, die het statige landgoed sedert 1912 bewoonde, heeft zich te Baarn gevestigd. Hij heeft een groot deel van de kostbare inboedel meegenomen of verkocht.

„Doornburgh”, dat gesticht is door de Utrechtse Domheer Van Son en dat in 1721 opnieuw is opgetrokken, is nu grotendeels bestemd voor slotklooster.

Het vrij uitgestrekte park, dat nog op dezelfde wijze is aangelegd, zoals de bekende Haarlemse architect J. D. Zocher (1790—1870) het ontwierp, is deels voor de leerlingen van het instituut bestemd en deels voor de zusters. Het smeedijzeren toegangshek aan de Vechtzijde (begin 18e eeuw), dat een zekere faam verworven heeft, zal gesloten blijven, zodat het huis uitsluitend van de zijde van de Diependaalsedijk toegankelijk zal zijn.

HOE HET WILLINKSPARK ONTSTOND

Aan de Stichtse Courant van 13 september 1957 wordt het onderstaande artikeltje ontleend:

Dat was nog eens een raadsvergadering met groot nieuws, die op 12 september 1887 gehouden werd in Driebergen! Vrij van rechten en kosten kreeg Driebergen als op een presenteerblaadje aangeboden een prachtig park, toen „Beerschoten” geheten, plus nog het aardig sommetje van f 30.000 (destijds een enorm geschenk) uit de rente waarvan kosten en onderhoud van het park konden worden bestreden.

„Met grote dankbaarheid en erkentelijkheid werd door de raad dit legaat aanvaard”, vermeldt de notulist van zeventig jaar geleden. Dat lijkt heel logisch, maar het ging wel eens anders. Veertien jaar later moest een lid van de Rijsenburgse raad al zijn mededelachtbaren stuk voor stuk gaan overtuigen van het voordeel, dat er schuilde in het aanbod van de weduwe Diederichs om de Rijsenburgse bossen aan die gemeente ten geschenke te geven. En zulke onoirbare taal als er toen in de Rijsenburgse raad is gebezigd zal wel zelden of nooit meer in zo'n achtenswaardig college gebezigd zijn. De Driebergse raadsleden waren echter kennelijk wijzer en haptten graag toe. Het park Beerschoten was gesticht door de heer Van Kol en werd tot 10 juli 1887, de datum waarop hij overleed, bewoond door de heer A. J. Willink, een Amsterdams bankier, die zoals vele anderen des zomers in het Sticht placht te vertoeven en daar een buitenplaats bezat. Deze was vijftientig hectare groot en door de bekendste tuinarchitecten van die dagen aangelegd.

De heren raadsleden waren dus om begrijpelijke redenen blij met het geschenk. Terecht echter merkte een van hen op, dat de naam „Beerschoten” eigenlijk verwarrend werkte, omdat er in De Bilt een buitenplaats van dezelfde naam was. Het idee om voortaan dan over het „Willinkspark” te spreken en het geheel voluit „Beerschoten-Willinkshof” te noemen vond dan ook dadelijk bijval.

Het testament, waarin de schenking was vastgelegd, bleek een paar eigenaardige bepalingen te bevatten. De eerste was, dat het huis, een overigens architectonisch bezien weinig opvallend gebouw, moest worden afgebroken. Dit schijnt al een heel wonderlijke voorwaarde te zijn, want van bouwvalligheid kon niet gesproken worden. Men vermoedt evenwel, dat hier iets anders achter heeft gezeten. Toentertijd stond namelijk tegenover „Beerschoten” een gebouw, dat als hotel dienst deed. Nu bestond er blijkbaar een servituut, waarin bepaald was, dat er aan de zijde van „Beerschoten” slechts een gebouw van één verdieping hoog mocht komen, maar dat als de buitenplaats op de een of andere wijze voor

het publiek werd opengesteld het huis moest verdwijnen. Op de plaats van het afgebroken huis kwam een koepeltje te staan, dat men er momenteel nog altijd vindt.

Tegenover „Beerschoten” lag nog een hertenkamp, een particuliere liefhebberij van de heer Willink. Niettemin werden er toen reeds wandelaars toegelaten, die dan meteen even doorliepen naar een iets verder gelegen boerderij. Riep men daar „welkom” dan kwam dit woord even later door de echo keurig terug. Deze hertenkamp nu was niet bij het legaat inbegrepen, maar mevrouw Willink bood deze als bijkomend geschenk aan. De tijden, dat men uit de rente van het kapitaal het onderhoud van park en kamp kan bestrijden zijn voorbij. Maar dat na zeventig jaar ieder, die per trein in Driebergen komt als eerste een fraai openbaar park ziet is toch nog steeds aan dat „cadeautje” van 1887 te danken.

LOOIERSTON UIT 15e EEUW?

Bij de restauratie van de walmuren ten noordwesten van de Geertebrug hebben arbeiders aan de Oudegracht een markante vondst gedaan, lezen wij in het dagblad Trouw van 23 augustus 1957. Zij stuitten op de overblijfselen van een houten vat, dat een middellijn van 1.75 meter heeft. Het vat is verder uitgegraven en naar de werkplaats van de afdeling Monumentenzorg van Openbare Werken aan de Lange Nieuwstraat vervoerd. Daar zal verder worden gezien, met welke een relik men hier te doen heeft.

De voorlopige veronderstelling is dat men hier een oude leerlooierston uit de 16e of 17e eeuw heeft gevonden. Dit vermoeden wordt bevestigd door het feit dat de ton met de kop onder de werfmuur zat. De werfmuur is in de 18e eeuw gebouwd. Een wijnvat zou ook de resten van groter geheel achtergelaten hebben.

Het is de vraag of de vondst geconserveerd kan worden. Oud hout dat zo lang onder de grond heeft gezeten, is verzadigd met water en daarom moeilijk houdbaar.

FEESTJE IN MONTFOORT

Nu er restauratieplannen bestaan voor de oude kerktoren te Montfoort, geeft de Woerdense Courant van 6 september 1957 wat historische bijzonderheden over de toren. In 1629 brandde hij af.

Toen kerk en toren vijf jaar later in oude luister verreezen waren, werd er ten huize van de kastelein Hendrik Jansz. Schilthouwer een gezellige bijeenkomst gehouden, bericht de Woerdense Crt. De kerkmeesters en timmerlieden met hunne huisvrouwen, zomede de koster, de laatste waarschijnlijk als schenker, kregen een diner en zijn daarna nog wat blijven „plakken”. Als stuk van overtuiging laten wij hier volgen de declaratie van de gezellige bijeenkomst:

„Den 28sten Maij 1634 hier geweest ten huysse van my ondergeteeckende, als wanneer verteert wierden 't geene de gecommiteerden (gevolmachtigden) en de Kerckmeesteren belooft hadden de Timmerlieden, die de Cap van de Kerck gemaect hadden, om haer eens te trakteenen.

20 so gecommiteerden als kerckmeesteren en timmerlieden met huysvrouwen, te weten: van de timmerlieden yder 24 stuyvers;

noch voor de maeltijt	24.0.0.
de Coster en de Bode yder 12 st.	1.4.0.
27 Cannen Wijn	22.4.0.
18 vaeten Bier	6.6.0.
somme	53.14.0.

DE VECHTBRUG IN BREUKELEN

In „Berichten en Beschouwingen” van de A.N.W.B., februari 1957, lezen wij: Sommige gemeenten bezitten nog van die intieme houten ophaalbruggen, die een schoonheid bezitten, welke ongaarne gemist zou worden door een ieder, die hiervoor oog heeft. De tijd schrijdt evenwel verder en soms moet zo'n brug afgebroken

worden, omdat de omstandigheden dit vereisen. Algeheel verval kan de reden zijn, doch ook de noodzaak om ten behoeve van het verkeer een moderne brug te moeten bouwen.

Indien de behoeften van het verkeer slechts een min of meer ondergeschikte rol spelen kan met behoud van de schoonheid van een oudhollandse ophaalbrug een succesvol compromis tussen het oude karakter en de moderne behoefte worden verkregen.

Als voorbeeld van een dergelijk resultaat mogen wij verwijzen naar de vernieuwde ophaalbrug over de Vecht te Breukelen. Het bestuur van deze gemeente voelde de wenselijkheid om de oude sfeer zoveel mogelijk intact te houden. Over de constructie en de vorm van deze brug hebben verschillende instanties hun licht laten schijnen, o.a. de Commissie tot het behoud van de schoonheid van de Vechtstreek. Het resultaat is onzes inziens een groot succes en verdient zeker in voorkomende gevallen navolging.

ACHTERSTALLIGE AANKONDIGINGEN

(Vervolg)

W. F. Grevenstuk, Het dorp Ter Aa en omgeving in vroeger eeuwen. In: Jaarb. Niftarlake 1947, 76–86.

W. H. Koomans, Abcouder paardenmarkt. In: Jaarb. Niftarlake 1946, 9–14.

Dez., Inval der Pruisen in Abcoude. In: Jaarb. Niftarlake 1946, 19–21.

Dez., Abcoude en omgeving. In: Jaarb. Niftarlake 1951, blz. 15–39.

Abcoude. — Botshol. — Stoppelaarsbrug. — Voetangelweg. — Abcouder Meer. — Kerkbrug. — Aasdom. — Dertiende penning.

Dez., Oude Koopbrieven uit Abcoude. In: Jaarb. Niftarlake 1953, blz. 1–6.

J. M. J. Waterkamp, Een rouw- of begrafenisschild in de R.K. Kerk van Abcoude. In: Jaarb. Niftarlake 1949, blz. 20–23.

Dez., Het koorkapschild te Abcoude. In: Jaarb. Niftarlake 1950, blz. 11–14.

Wordt niet vermeld in het proefschrift van B. Jansen, Laat-gotisch borduurwerk (1948).

A. W. van de Bunt, Kerk en staat tijdens de Republiek. In: Historia 1950, blz. 25–31.

Heerlijkheid Amerongen. Godart Adriaan van Reede.

M. P. Beelaerts van Blokland, Amersfortiana. In: Tijdschr. van het Kon. Nederl. Aardrijkskundig Genootschap, 2e dl. 65, 1948, blz. 291–316.

- I. De naam Amersfoort. II Het ontstaan van Amersfoort. 1. De Hof te A. — De heren van A. — A. en omgeving. — De grenzen van de gemeente. — De loop van de Eem. — A. als strategisch punt. 2. Het kloostergebied van Hohorst. 3. Hoogland. III. Wegen in en om Amersfoort. Aantekeningen. Met 3 kaarten (waarvan 2 na blz. 436).

J. H. P. Kemperink, Het mirakel van O.L.Vr. van Amersfoort en zijn geschiedschrijver. In: Archief voor de geschiedenis van het Aartsbisdom Utrecht 73, 1954/55, blz. 221—231.

Johannes Gallus Mommandiensis. — Jan die Wael (van Montmédy in het Maasdal?) —, van 1489—1531 rector van het St. Agnietenklooster te Amersfoort, is de beschrijver van de gebeurtenissen rondom een Mariabeeldje 1444 en de daaruit ontstane jaarlijkse processie — de Vrouwenvaart —, 1446 voor 't eerst vermeld.

Dez., Johan van Ingen, Geschiedenissen. In: Archief voor de geschiedenis van het Aartsbisdom Utrecht 74, 1956, 1—155.

Uitgave van hs. in Bibl. der Mij. der Ned. Lett. te Leiden (Litt. 614), bevattende kronieken van het St. Agnietenklooster en van het St. Aechtenconvent in Amersfoort, waarin ook vele gegevens over de stad zelf.

G. van der Zee, Oud-Baambrugge. In: Jaarb. Niftarlake 1954, blz. 1—60 (afzonderlijke paginering).

Het dorp met zijn kerk en school. — Gemeentelijk leven. — Enige buitenplaatsen. — Het burgerlijk bestuur.

B. J. K(oldewey), De St. Michaëlskerk te De Bilt. In: Katholiek Bouwblad, 15, 1948, blz. 260—262.

B. Voets, Katholiek Cothen in de branding der eeuwen. In: Archief voor de geschiedenis van het Aartsbisdom Utrecht, 68, 1949, blz. 169—220.

S. Vestdijk, Het dorp van de donder [Doorn]. In: Maatstaf, Oct/Nov. 1956, 575—587.

(G. Kuipers), De Maartenskerk te Doorn. Doorn (1954).

A. N. Zadoks-Josephus Jitta, Vroeg-Karolingische munten van Dorestad. In: Jaarb. Kon. Ned. Genootschap voor munt- en penningkunde XXXVI, 1949, blz. 96—98.

Denarii van koning Pippijn, te Dorestad geslagen.

J. G. Böcker, Het kerspel Jutfaas. Z.pl. en j. (1947), 176 blz.

Bewerking en aanvulling van het gelijknamige boekje van A. E. Rientjes (1910), dat berustte op de aantekeningen van mgr. W. G. van Heukelum. — De schr., die van 1937—1942 kapelaan te Jutfaas was, had zijn arbeid ongeveer gereed toen hij naar Groningen verplaatst werd, waar hij kort daarna door een Duitser is omgebracht.

F. B. Jantzen, De Ned. Herv. kerk te Loenen aan de Vecht. In: Jaarb. Niftarlake 1949, blz. 1—9.

W. D. H. Rosier, De vernieuwing van twee rouwborden en de restauratie van een rouwbord der familie Moens in de Kerk der Ned. Herv. gemeente in Loenen aan de Vecht. In: Gens nostra 1950, blz. 50—53.

A. E. Rientjes, Het oude en nieuwe wapen van de gemeente Maarsse. In: Jaarb. Niftarlake 1950, blz. 15—17.

Dez., Het sluishuisje te Maarsse. In: Jaarb. Niftarlake 1946, blz. 1—8

Dez., Het huis „de Boomgaard” te Maarssen. In: Jaarb. Niftarlake 1946, blz. 73—75.

Dez., De Breedstraat te Maarssen. In: Jaarb. Niftarlake 1951, blz. 6—13.

Met afb. uit de jaren 1795—1910.

Jac. Zwarts, Luxemburg (Overkerck). De pauwenhof van den heer Pereira [te Maarssen]. In: Jaarb. Niftarlake 1947, blz. 22—72.

C. van Dorp Jr., De heerlijkheid en gemeente Maarsseveen. In: Jaarb. Niftarlake 1949, blz. 25—30.

W. Graadt van Roggen, Politiek en romantiek op Moersbergen. In: Historia 1949, 206—216.

Adolf van Wael van Moersbergen (gewijzigd en uitgebreid in Jaarb. Oud-Utrecht 1951, 63—100). — Zijn verblijf te Friedrichstadt a.d. Eider. — Schaking van zijn dochter Catharina door ritmeester Johan van Oostrum c. 1638.

J. A. C. de Jonge, De burggravengeslachten van Montfoort. In: Historia, 1943, blz. 283—287.

J. Knol, De geschiedenis van Nederhorst den Berg. Z.pl. 1949, XII en 262 blzz. Met ill. en uitslaande kaart.

Verkrijgbaar bij de schr. te Nederhorst den Berg.

Dez., Parochie O. L. Vrouw Hemelvaart Nederhorst den Berg. In: Jaarb. Niftarlake 1948, blz. 1—13.

Nederhorst den Berg, afgescheiden van Ankeveen in 1811, viel onder de jurisdictie van de aartspriester van Utrecht. In Dec. 1853 werd deze statie bij het bisdom Haarlem gevoegd.

Dez., De veelomstreden Vechtbrug — tevens tolbrug — en de Reevaart of de Nieuwe Vecht te Nederhorst den Berg. In: Jaarb. Niftarlake 1953, blz. 11—35.

A. E. Rientjes, Pibo Ovitius van Abbema. Tweede predikant van Nigtevecht. Eerste predikant van Zuilen? In: Jaarb. Niftarlake 1949, blz. 10—19.

B. Koldewey, Een kerkje te Oudenrijn. In: Katholiek Bouwblad 15, 1948, blz. 138—141.

J. H. Jongkees, De romeinse vondsten van Vechten en Arentsburg. In: Jaarb. voor munt- en penningkunde 1950, blz. 1—26.

W. F. Grevenstuk, De ambachtsheerlijkheid Waverveen. In: Jaarb. Niftarlake 1949, blz. 31—37.

——— Wilnis. Uitgave van de Provinciale planologische dienst, 1950 (gestencild). 83 blz. met kaarten, grafieken en andere bijlagen.

Verkrijgbaar bij de Planologische dienst.

A. E. Rientjes, Wildemannen, schildhouders van het wapen van Zuilen. In: Jaarb. Niftarlake 1946, blz. 1—8.